

Împăcarea generală – sfârșit cu bine, totul este bine?

Împăcarea

În articolele anterioare ne-am ocupat cu partea negativă a împăcării, aceasta înseamnă, cu întrebarea: ce se întâmplă, dacă oamenii merg în veșnicie neîmpăcați? Am învățat, că gândul referitor la o împăcare a tuturor oamenilor – oricât ar fi aceasta de dorit – nu este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Însă noi vrem să ne gândim nu numai la consecințele care decurg, dacă împăcarea este extinsă prea mult (așa cum face învățătura împăcării tuturor oamenilor), ci vrem să studiem și partea pozitivă a împăcării: Ce este împăcarea în natura ei? Este foarte regretabil, dacă nu cunoaștem dimensiunea împăcării și cât de mult ne-a ieșit Dumnezeu în întâmpinare în vrăjmășia *noastră* față de El și înstrăinarea *noastră* de El.

Ispășirea și împăcarea

Ispășirea (*hilasmos*) și împăcarea (*katallagē*) nu sunt același lucru. Atât în germană cât și în greacă este vorba de două cuvinte total diferite, care au și un înțeles diferit. În cadrul *ispășirii* este vorba de satisfacția lui Dumnezeu cu privire la păcat (singular) precum și de îndepărtarea păcatelor (plural) credincioșilor. S-ar putea probabil aduce la acest numitor comun: *oamenii devin împăcați*, aceasta înseamnă, ei sunt aduși înapoi din înstrăinare și vrăjmășie; *păcatele devin ispășite*, aceasta înseamnă înainte de toate, că ele au fost îndepărtate (1 Ioan 3.5; „El S-a arătat ca să înlăture păcatele noastre”). Pentru ca oamenii să poată fi împăcați cu Dumnezeu, trebuia să se aducă o jertfă de ispășire. Jertfa de ispășire servește pe de o parte să satisfacă pe Dumnezeu cu privire la păcatul în sine și într-un anumit sens și cu privire la toate păcatele (gândul acesta îl găsim și la ispășirea făcută pentru lumea întreagă; 1 Ioan 2.2); pe de altă parte jertfa de ispășire este spre suplinire cu privire la oameni, prin faptul că Hristos a purtat suplinitor pedeapsa pentru păcatele credincioșilor – nu ale tuturor oamenilor.

În mod deosebit Pavel ne prezintă natura și urmările ispășirii.

Două slujbe ale apostolului Pavel

În 2 Corinteni capitolele 2-5 apostolul Pavel descrie două slujbe: *slujba noului legământ* și *slujba împăcării*.

Aspectul principal al *slujbei noului legământ* se referă la atitudinea lui Dumnezeu față de om: cum Dumnezeu acordă favoare *oamenilor*. El *dăruiește omului* iertarea păcatelor și scrie gândurile Sale *în inima acestuia*. Prin aceasta *omul* este în stare să cunoască pe Dumnezeu.

Aspectul principal al *slujbei împăcării* se referă la atitudinea omului față de Dumnezeu: așa cum El printr-o schimbare a acestei atitudini a produs ceva *pentru sine însuși*:

Împăcarea

Dumnezeu voia

- „să prezinte înaintea Lui” oameni (Coloseni 1.22)
- „să împăce toate lucrurile cu Sine” (Coloseni 1.20) și „să ne împăce cu Sine Însuși” (2 Corinteni 5.18), respectiv
- ca noi „să fim împăcați cu Dumnezeu” (Romani 5.10)
- ca noi să fim aduși „aproape” de El (Efeseni 2.14)
- ca noi să avem „acces la Tatăl” (Efeseni 2.18).

Că oamenii să poată fi aproape de El, aceasta și-a dorit Dumnezeu deja de la poporul Israel în pustie. Lucrarea Sa, pe care El a făcut-o pentru Israel, El o rezumă în felul următor: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am *adus* aici *la Mine*” (Exod 19.4). Deci lucrarea de salvare a avut țelul acesta, *să aducă* poporul *la Dumnezeu*.

Gândul, că noi prin împăcare suntem aduși aproape la Dumnezeu, îl găsim nu numai la Pavel, ci și la Petru: „Hristos, de asemenea, a suferit *o singură dată* pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepti [aceasta este ispășirea], *ca să ne aducă la Dumnezeu* [aceasta este împăcarea]” (1 Petru 3.18). Împăcarea (aceasta înseamnă, că noi suntem aduși la Dumnezeu) pare să fie punctul cel mai înalt la care lucrarea Domnului ne poate aduce.

Rezumând putem spune: slujba noului legământ ne arată *ce este Dumnezeu pentru om*; slujba împăcării ne arată *ce este omul pentru Dumnezeu*.

Îndreptățirea și împăcarea

Este remarcabil că în Coloseni 1.22 nu se spune: „El v-a împăcat ..., ca să vă *facă* sfinți și curați și fără vină”, sau „... *să vă prezinte înaintea lumii* ca sfinți și prin aceasta fără vină”, ci se spune „... *ca să vă prezinte înaintea Lui* sfinți și curați și fără vină”. Dumnezeu dorește să aibă oameni, care erau vrăjmașii Lui și înstrăinați de El, acum înaintea Lui sfinți (= puși deoparte pentru Dumnezeu). El dorește să aibă înaintea Lui oameni, care erau denaturați prin păcate și murdărie și pete, acum „sfinți și curați”, și aceia care au meritat numai pedeapsă și judecată, să-i „prezinte înaintea Lui Însuși fără vină”. Deoarece aici nu este vorba de satan, lume și îngeri, nici tema nu este aici îndreptățirea noastră. Nu, este vorba de *Dumnezeu Însuși* și de ceea ce *El* poate avea bucurie. – În cadrul îndreptățirii avem a face cu *vina* omului și cu poziție lui între creaturile de seama lui; în cadrul împăcării dimpotrivă, avem a face cu *starea stricată* a omului și poziția lui înaintea lui Dumnezeu. Prin îndreptățire credinciosul este adus într-o stare, ca și cum el niciodată nu ar fi păcătuit. Împăcarea, dimpotrivă, reface relațiile omului cu Dumnezeu. Simțămintele lui, gândurile lui, dorințele lui sunt aduse într-o stare de care Dumnezeu are plăcere și în care omul poate întâmpina pe Dumnezeu cu bucurie și în dragoste.

Ce înseamnă împăcare?

Cuvântul grecesc pentru „împăcare” [*katallage*] vine inițial din domeniul comerțului și înseamnă: între doi parteneri de comerț este achitată o sumă, așa că ambii participanți sunt mulțumiți cu rezultatul. Aceasta înseamnă că împăcarea omului cu privire la Dumnezeu înseamnă nu numai că atitudinea omului față de Dumnezeu se schimbă, așa că omul nu mai gândește în sens negativ despre Dumnezeu. Împăcare înseamnă și că lucrurile care erau între Dumnezeu și om, sunt aduse în chip desăvârșit în ordine, așa că nu mai este nimic în calea unei părtășii plăcute cu Dumnezeu.

Coloseni 1.21 ne arată despre ce este vorba în cazul împăcării omului cu Dumnezeu: „Și pe voi, care odinioară erați *străini și vrăjmași* în gândirea voastră prin fapte rele ...” Înstrăinarea și vrăjmășia omului trebuiau înlăturate. Omul înstrăinat și pe lângă aceasta cu gândire vrăjmașă față de Dumnezeu trebuia adus din nou aproape (mult mai aproape decât a fost Adam în grădina Eden¹) și să devină un om de care Dumnezeu să Se poată bucura, deoarece el iubește pe Dumnezeu. Exprimat mai general: în cadrul împăcării este vorba că ceva este adus din nou în concordanță cu Dumnezeu și este alcătuit așa fel că Dumnezeu Se poate bucura de acel ceva – dintr-un dușman devine un prieten.

Când doi oameni se împacă, uneori trebuie ca amândoi să cedeze, amândoi au ceva de condamnat, amândoi au ceva de mărturisit și amândoi trebuie să biruie înstrăinarea, deoarece greșeala, vrăjmășia și înstrăinarea sunt deseori de ambele părți, chiar dacă nu totdeauna în aceeași măsură. Gândul acesta nu avem voie să-l aplicăm la relația între Dumnezeu și oameni. Dacă relația între Dumnezeu și oameni este adusă în ordine, aceasta nu înseamnă că două „grupări” și-au făcut reciproc concesii și fiecare cedează la ceva. Dumnezeu nici nu era dușmanul omului și El nici nu a creat o prăpastie de netrecut între El și om. *Omul* s-a făcut dușman al lui Dumnezeu, *el* s-a întors și s-a îndepărtat de Dumnezeu. De aceea nu *Dumnezeu* trebuie împăcat *cu omul*, așa cum se spune uneori în mod greșit, ci *omul* trebuie împăcat *cu Dumnezeu*.

Iacov, în eforturile lui de a împăca pe Esau (vezi Geneza 21.1-33,11), este o imagine a omului, care (în zilele noastre) face eforturi să realizeze împăcarea cu Dumnezeu prin propria putere. Deoarece omul gândește că Dumnezeu trebuie împăcat, el încearcă să obțină această împăcare prin tot felul de eforturi, cadouri (jertfe financiare), slujbe rituale, umilire de sine (până la pedepsire de sine), și așa mai departe. Însă omul nu recunoaște, că nu Dumnezeu trebuie împăcat, ci că el însuși trebuie împăcat cu Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi trebuit împăcat, atunci vrăjmășia ar fi trebuit să fie din partea lui Dumnezeu. Însă vrăjmășia și înstrăinarea nu erau de partea lui Dumnezeu, ci de partea omului: nu Dumnezeu S-a îndepărtat de om, ci omul s-a îndepărtat de Dumnezeu.

În ceea ce privește situația dintre om și Dumnezeu, trebuie să constatăm că îndepărtarea între cei doi devine cu precădere tot mai mare. Căci s-a arătat, că vrăjmășia omului față de

¹ Adam de exemplu nu cunoștea pe Dumnezeu ca Tată al său.

Împăcarea

Dumnezeu nu numai nu s-a schimbat, nu, ea a devenit cu atât mai rea cu cât Dumnezeu Și-a întins mâna mai mult și mai îndelungat spre om și i-a dovedit dragoste.

Vedem aceasta în istoria poporului Israel. Mai întâi poporul își face o imagine despre Dumnezeu care l-a scos din Egipt. După ce Dumnezeu a pedepsit poporul, El S-a îndurat iarăși de ei. În pasul următor poporul se îndreaptă spre idoli națiunilor. Cu toate acestea Dumnezeu le dăruiește judecători, care îi salvează. Însă ei se îndreaptă tot mai mult spre idoli. Mai târziu Dumnezeu le trimite proroci, ca să-i atenționeze. Însă aceștia sunt prigoniți și unii din ei chiar omorâți. Când în cele din urmă Dumnezeu trimite pe Fiul Său, Acesta este omorât de ei. Pilda viticultorilor din evanghelia după Marcu 12 face aluzie la aceasta: Dumnezeu trimite (simbolic) de mai multe ori pe robii Săi, ca să câștige pentru Sine pe poporul Său. Când totul a fost în zadar și oamenii au rămas în vrăjmășia lor, El a trimis pe Fiul Său preaiubit. Dar oamenii L-au întâmpinat și pe El cu vrăjmășie: „Și au pus mâna pe El, L-au omorât și L-au aruncat afară din vie” (Marcu 12.8).

Vrăjmășia omului este justificată prin voia lui, și această voie este și rămâne neschimbat orientată împotriva lui Dumnezeu. Deoarece această vrăjmășie era de neschimbat, acest om (vechi) a trebuit să fie înlăturat dinaintea lui Dumnezeu și să ia naștere o nouă creație, pentru ca vrăjmășia omului să fie înlăturată. Acest om (vechi) a fost înlăturat dinaintea lui Dumnezeu în moartea lui Hristos. Romani 6.6 exprimă gândul acesta în felul următor: „... *omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună* cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, ca să nu mai fim robiți păcatului.” De aceea ni se cere: „dați morții mădulele voastre care sunt pe pământ” (Coloseni 3.5). Deoarece am primit o natură nouă și Dumnezeu ne vede acum „în Hristos”, Omul al doilea, vrăjmășia a fost înlăturată și în locul ei a pășit prietenia. Și pentru că noi suntem acum „în Hristos” și am primit viață nouă divină, o natură nouă, suntem pe deplin capabili să iubim pe Dumnezeu și să ne simțim bine în prezența Sa.

S-ar putea ca noi să fi înțeles cu mintea *semnificația* împăcării, însă natura împăcării o vom înțelege numai atunci când vom înțelege cu adevărat cu inima, ce a făcut Dumnezeu: „... că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.10). Ispășire nu înseamnă, așa cum am amintit mai înainte, același lucru cu împăcare – în textul de bază sunt două cuvinte diferite -, dar prin ispășire Dumnezeu a pus baza pentru împăcare: ca El să ne aducă din depărtare în apropierea Lui și din dușmani să facă copii. Păcatele sunt *ispășite (îndepărtate)*, dar oamenii sunt *împăcați*, aceasta înseamnă, îndepărtarea este înlocuită prin apropiere și vrăjmășia prin prietenie, respectiv prin înfiere și filiație.

În cadrul împăcării este vorba de aceste două aspecte: pe de o parte îndepărtarea vrăjmășiei noastre, dar și înlăturarea depărtării de Dumnezeu, îndepărtare produsă de păcatele noastre.

Dar dacă numai vrăjmășia ar fi fost îndepărtată, și nu și păcatele noastre, aceasta încă nu ar însemna că Dumnezeu ar trebui să Se bucure de noi. Noi am putea să stăm încă neutral față de Dumnezeu. Probabil se va putea cel mult obține, că Dumnezeu nu mai trebuie să privească cu tristețe spre noi – deoarece vrăjmășia a fost îndepărtată. Însă acum noi nu numai că nu mai suntem dușmani, dar și muntele de păcate, care ne despărțea de Dumnezeu, a fost înlăturat. De

Împăcarea

aceea noi putem fi în apropierea lui Dumnezeu. Și pentru că am devenit unii care iubesc pe Dumnezeu, Dumnezeu poate acum să privească cu bucurie la noi.

După ce Dumnezeu a făcut totul, ca să arate că omul nu este reabilitabil, El a îndepărtat pe primul om în moartea lui Hristos pe cruce. Pentru El are acum valoare numai Omul al doilea, care a venit prin Hristos în lume. De aceea omul poate fi plăcut înaintea lui Dumnezeu numai dacă el aparține Omului al doilea, aceasta înseamnă, dacă el posedă prin nașterea din nou natura Acestuia.

Împăcat în trupul Său de carne

Starea de vrăjmășie și înstrăinare de Dumnezeu a trebuit nu numai să fie înlăturată, ci ea trebuia să fie și judecată. „Împăcat în *trupul Lui de carne*, prin moarte” (Coloseni 1.22) arată și spre faptul că nu este vorba de *datoria* noastră (aceasta a fost plătită cu sânge), ci de *starea* noastră. Nu numai păcatele noastre sunt o problemă în ochii lui Dumnezeu, ci și natura noastră păcătoasă, stricată, carnea păcătoasă. De aceea Hristos nu numai și-a vărsat *sângele* pentru mulți „spre iertarea păcatelor” (Matei 26.28), ci și El și-a dat la moarte „*trupul Său de carne*” sfânt, nepătat, și anume nu ca să îmbunătățească carnea noastră, ci ca s-o îndepărteze judiciar și să ne dăruiască o natură nouă (natura Sa divină) (compară cu 1 Ioan 5.1).

De ce a devenit necesară împăcarea

Omul a fost neascultător de Dumnezeu în Paradis, prin aceea că a încălcat porunca lui Dumnezeu. Astfel prin căderea în păcat a venit păcatul (ca principiu rău) în lume. Însă nu numai aceasta: deoarece păcatul a pătruns în natura umană, omul a produs și o înstrăinare între el și Dumnezeu. Desigur părtășia nu mai era posibilă în continuare. Omul s-a ascuns de Dumnezeu, așa că Dumnezeu a trebuit să-l strige, respectiv să-l caute: „Unde ești?” (Geneza 3.9). Prin păcatul său omul nu se mai simțea bine în apropierea lui Dumnezeu și s-a îndepărtat de Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu a creat a ajuns stricat și a ajuns înstrăinat de Dumnezeu. De aceea trebuia adus iarăși într-o stare care corespundea scopului pentru care a fost creat: să slujească la glorificarea lui Dumnezeu.

Deja în capitolul următor (Geneza 4.16) citim despre Cain că s-a îndepărtat de Dumnezeu chiar cu un pas mai mult decât părinții lui: „Cain *a ieșit* din prezența Domnului”. La Cain s-a arătat vrăjmășia față de Dumnezeu deja atunci când el s-a mâniat pe Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a primit jertfa lui Abel și pe a lui nu a primit-o. Vrăjmășia lui Cain s-a extins apoi asupra fratelui său și în cele din urmă a mers așa de departe, că a omorât pe fratele său. Răutatea omului a devenit apoi atât de mare, că L-a durut pe Dumnezeu în inima Sa „că El a făcut pe om” (Geneza 6.6). În cele din urmă Dumnezeu a trimis potopul și a nimicit pe toți oamenii, în afară de Noe și familia lui.

După ce Dumnezeu a dat exercitarea autorității în mâinile lui Noe, vedem cum omul a eșuat deja în timpul vieții lui Noe în exercitarea acesteia și nu s-a putut stăpâni nici măcar pe sine însuși. Istoria în continuare a omului este plină de dovezi, cum omul a folosit abuziv autoritatea. Astfel guvernarea și autoritatea în mâna omului a fost folosită să mărească

Împăcarea

îndepărtarea de Dumnezeu. Măinile omului ar trebui de fapt să slujească pentru a face voia lui Dumnezeu, pentru ca omul să fie spre onoarea lui Dumnezeu (Isaia 43.7). Însă în loc de aceasta, vrăjmășia omului împotriva lui Dumnezeu a devenit tot mai mare. Aceasta s-a arătat de exemplu în felul cum Israel a tratat pe mesagerii lui Dumnezeu, care trebuiau să ducă poporul înapoi la Dumnezeu. În cele din urmă vrăjmășia omului împotriva lui Dumnezeu a atins punctul culminant atunci când Domnul Isus a venit pe pământ. El Însuși a trebuit să spună: „M-au urât fără temeii” (Ioan 15.25; compară cu Psalm 69.4). Ura lor a ajuns la culme în strigătul: „Răstignește-L! Răstignește-L!” (Luca 23.21; Ioan 19.6). Dragostea lui Dumnezeu a făcut să iese mai clar în evidență vrăjmășia omului.

Toate acestea arată, cât de mult era necesar ca vrăjmășia și înstrăinarea să fie înlăturate și onoarea lui Dumnezeu să fie restabilită. Dacă starea de vrăjmășie și înstrăinare ar fi rămas așa, atunci satan ar fi avut motive să se bucure și să serbeze un triumf. Lui i-ar fi reușit să smulgă lui Dumnezeu creația Sa.

Ce înțelepciune a lui Dumnezeu, să găsească o cale în concordanță cu dreptatea și sfințenia Sa, prin care El să poată așeza pe omul, care nicidecum nu voia să fie readus înapoi, într-o stare de împăcare! Deci împăcarea face ca lui Dumnezeu să nu-I mai pară rău și să nu-L mai doară în inimă, atunci când El privește la credincioși. Bucuria inimii Sale este astăzi mult mai mare decât durerea, pe care El a simțit-o cândva.

Darul împăcării

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 5.14-21

2 Corinteni 5.14-21: *Căci dragostea lui Hristos ne constrânge, întrucât socotim că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei. De aceea, de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni după starea firească; și chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta. Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi. Și toate acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării: că adică Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări. Noi deci suntem trimiși imputerniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.*

Nimic din ce rezultă din natura noastră veche, păcătoasă, oricât de bune ar fi ele, nu are valoare înaintea lui Dumnezeu. Numai ceea ce Dumnezeu a arătat despre Sine Însuși în Hristos are valoare înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, omul nu are nimic prin care el ar fi putut restabili relația lui cu Dumnezeu, da, el nici măcar nu are voința să facă aceasta. De

Împăcarea

aceea se spune în 2 Corinteni 5.18 în legătură cu împăcarea: „Și toate acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine ...”.

Ca să se cunoască măreția împăcării, pe care Dumnezeu ne-o oferă, ar trebui să ne amintim încă o dată, că nu Dumnezeu trebuia împăcat cu omul, ci omul trebuia împăcat cu Dumnezeu. S-ar putea gândi, că omul vine la Dumnezeu plângând și implorând și roagă pe Dumnezeu pentru această împăcare, dar aceasta nicidecum nu este așa. Exact opusul este valabil: omul nici măcar nu are dorința să se împace cu Dumnezeu! Astfel Dumnezeu vine și în privința aceasta în întâmpinarea omului și îi oferă împăcarea.

Dacă ne gândim la împăcare, atunci trebuie mai întâi să ne eliberăm de gândul, că împăcarea este în primul rând un *rezultat*. Împăcarea este în primul rând o *atitudine a lui Dumnezeu*. Chiar dacă nici măcar un singur om nu ar fi adus înapoi la Dumnezeu prin slujba împăcării, totuși Dumnezeu ar fi fost pe pământ în Hristos într-un Duh al împăcării („împăcând lumea cu Sine”; 2 Corinteni 5.19). Să ne imaginăm, că relația între doi oameni nu este în ordine și că unul din ei întinde permanent mâna împăciuitoare către celălalt, dar acesta nu o apucă. Și aici important nu este rezultatul, ci atitudinea împăciuitoare, pe care o ocupă unul față de celălalt.

Dumnezeu era în Hristos

Israel s-a stricat așa de mult, că Dumnezeu a renunțat la locuința Lui în mijlocul lui (Ezechiel capitolele 10-11). După aceea poporul a fost alungat din țară, și domnia a fost dată succesiv celor patru imperii mondiale (Daniel 2). După ce aceste imperii s-au dovedit a fi total stricate, Dumnezeu începe încă o dată să acționeze cu omul de pe pământ. Însă de data aceasta Dumnezeu nu acționează în judecată, ca pe timpul lui Noe, ci El Însuși vine în Hristos în lume și oferă omului mâna Sa împăciuitoare. Acum omul nu este condamnat. Domnul Isus nu a venit pe pământ „să judece lumea” (Ioan 12.47). Mai târziu Petru va lega pe Anania și Safira de păcatele lor și îi va judeca (Faptele Apostolilor 5.1-5), și Pavel va da pe un altul pe mâna lui satan (1 Corinteni 5.5), însă Domnul Isus nu a făcut nimic de felul acesta, căci El venise în har, „neținându-le în socoteală păcatele” (2 Corinteni 5.19). De aceea El a putut spune femeii păcătoase: „Nici Eu nu te condamn” (Ioan 8.11). „Neținându-le în socoteală păcatele” este exprimat de Ioan în felul următor: „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17).

Dumnezeu S-a adresat omului *în Hristos* și a spus cam așa: Eu am venit ca să te aduc din nou la Mine. Eu nu doresc să fie această depărtare între tine și Mine. Doresc să te am în apropierea Mea. Eu nu doresc ca tu să fi dușmanul Meu, mai degrabă tu să fi prietenul Meu.

Putea dragostea lui Dumnezeu să fie mai mare? Și care a fost răspunsul omului la oferta de împăcare din partea lui Dumnezeu? „Ia-L, ia-L, răstignește-L” (Ioan 19.15). Cu toate că Dumnezeu a venit în Hristos la oameni în această atitudine de împăcare, răspunsul omului a fost numai: „Răstignește-L!” Însă acum vine măreția: *aici* s-a arătat că dragostea lui Dumnezeu este mai mare decât ura omului. Dumnezeu folosește tocmai răstignirea, pentru ca acolo să facă o lucrare care pune baza legitimă pentru împăcarea omului. Căci tocmai prin moartea lui Hristos la cruce și în sângele Său vărsat a devenit posibilă împăcarea, pe care noi

Împăcarea

ca credincioși o posedăm, și a fost pusă și baza împăcării universului. Dumnezeu a folosit tocmai *momentul* în care omul a dovedit vrăjmășia lui cea mai mare, ca să realizeze împăcarea. Nu lumea, care *nu voia* împăcarea, a fost împăcată, așa cum se spune uneori în mod fals. Însă persoane individuale din lume pot fi acum împăcate. De aceea și astăzi poate fi vestit „cuvântul împăcării”.

Total independent de starea omului, Dumnezeu S-a arătat omului, și anume într-un Om, care pe deplin era plăcut lui Dumnezeu, așa că El Se putea bucura de om. Căci în acest singurul Om Dumnezeu Și-a găsit bucuria.

Să mai observăm că aici nu se spune: „Dumnezeu era împăcând, *atunci când* Hristos a venit în lume”, ci: „Dumnezeu era *în Hristos* împăcând”. Dumnezeu Însuși S-a arătat într-un Om nou, în Hristos, Omul bunei Sale plăceri, în Hristos, Unsul, despre care El a spus profetic în Psalmul 89.19,20, trecând peste fiul lui Isai: „Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un ales; am găsit pe slujitorul Meu David și l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt.”

La sfârșitul acestui pasaj dorim să adăugăm un gând, care se referă la practica creștină. Am văzut mai înainte, că 2 Corinteni 5.19 descrie atitudinea împăciuitoare din partea lui Dumnezeu, pe care El o ia față de om. Această atitudine împăciuitoare ar trebui s-o luăm și noi ca creștini, atunci când alții se comportă ca vrăjmași sau cu răutate față de noi. Ca și copii ai Lui ar trebui să fim asemenea Dumnezeului nostru și Tatăl și să practicăm har, ca El.

Slujba împăcării

Noi trebuie să diferențiem între *slujba* împăcării (2 Corinteni 5.18) și *cuvântul* împăcării (2 Corinteni 5.19). *Slujba* împăcării a început atunci când Hristos a venit pe pământ. *Cuvântul* împăcării a fost propovăduit abia după ce Hristos a murit și Duhul Sfânt a venit pe pământ.

Slujba împăcării accentuează: Dumnezeu acționa acum cu omul pe o bază cu totul nouă. El nu S-a mai revelat omului prin judecată și în mod judecătoresc, ci într-o atitudine binevoitoare. El nu a mai acționat pe baza Legii, ca în Vechiul Testament. Acum „*harul* lui Dumnezeu s-a arătat, *aducând mântuire* pentru toți oamenii” (Tit 2.11; compară cu Ioan 1.16). Dumnezeu a oferit omului să se pună în ordine cu El în Hristos; ca să zicem așa, El i-a întins într-o atitudine împăciuitoare mâna și nu i-a pus la socoteală păcatele (2 Corinteni 5.19: „*neținându-le în socoteală* păcatele”). Domnul Isus Însuși a zis, că El „n-a venit să judece lumea, ci să mântuiască lumea” (Ioan 12.47).

Deci slujba împăcării accentuează prima etapă a împăcării: ea ne arată două lucruri:

1. În primul rând găsim în Hristos un Om, în care Dumnezeu putea cu adevărat să aibă bucurie și plăcere, deoarece acest Om „totdeauna a făcut ce-I este plăcut” (Ioan 8.29; compară cu Matei 3.17²; 17.5); care nu era dușmanul lui Dumnezeu, ci

² „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea.”

Împăcarea

prietenul Lui; care nu era străin, ci în părtășie cu Dumnezeu; care era sfânt și curat și fără vină înaintea lui Dumnezeu; care nu a fost neascultător, ci „ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8).

2. Pe de altă parte Dumnezeu a arătat, că El era bine intenționat față de oameni și voia să-i aducă înapoi la Sine.

În etapa a doua a împăcării, în moartea lui Hristos, Dumnezeu a pus baza pentru ca *vrăjmășia* și *înstrăinarea* (vezi cele spuse anterior) să poată fi înlăturate: prin aceea că prin moarte Dumnezeu a rezolvat problema păcatului și a înlăturat omul vechi, care a arătat această *vrăjmășie* și *înstrăinare*.

Spre deosebire de *cuvântul* împăcării, în cadrul *slujbei* împăcării este vorba nu numai de prezentarea doctrinară sau de propovăduirea împăcării în sine, ci și de faptul că acest adevăr ne este de folos și înseamnă mult pentru noi. Unele pasaje din epistolele apostolilor ilustrează tema împăcării, în mod deosebit din latura explicativă. Însă *slujba* împăcării se referă, așa cum am văzut, în mod deosebit la timpul în care Dumnezeu era în Hristos pe pământ. Găsim aceasta în mod deosebit în evanghelii.

O creație nouă

Etapa a doua în slujba împăcării era, așa cum am văzut, lucrarea împăcării. Această lucrare are două aspecte:

1. *Lucrarea lui Hristos* se preocupă pe de o parte cu ceea ce este vechi, înstrăinat și dușmănos. Prin moartea Sa Hristos a înlăturat această stare din cel credincios. Cu aceasta ne-am ocupat deja.
2. *Lucrarea lui Dumnezeu*, pe de altă parte, așează înlăuntru ceva cu totul nou: o creație nouă, care niciodată nu va avea nevoie de o restabilire.

Astfel în cele mai multe locuri din Scriptură unde se găsește ceva despre *împăcare* se vorbește și despre *creația nouă*:

Epistola către Coloseni vorbește în capitolul întâi despre împăcare (Coloseni 1.19-23); în capitolul trei citim apoi despre omul nou: „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu [omul] *cel nou*, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui care l-a creat” (Coloseni 3.9,10). Omul vechi își are interesele pe pământ. Omul nou are dimpotrivă alte interese decât omul vechi: el gândește „la cele de sus” (Coloseni 3.2). Deja Coloseni 1.18 ne arată că Hristos este *Începutul* unei creații cu totul *nouă*, și aceasta stă în legătură cu faptul că El este „*Cel întâi-născut* dintre morți”.

Și în **epistola către Efeseni** 2.16 găsim împăcarea, și în versetul 15 citim în contextul împăcării despre crearea *unui om nou*: „... pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-*un singur om nou* ... și ca să împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-*un singur trup*, prin cruce” Efeseni 2.15,16).

Împăcarea

Creația nouă stă în legătură cu un domeniu de activitate cu totul nou: „Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). Dumnezeu a pregătit lucrări pentru această creație nouă, care sunt potrivite ei. Prin „fapte bune” în acest verset se înțelege cu totul altceva decât se înțelege astăzi în general prin această expresie. Este însă nevoie de ochi noi creați, ca ele să poată fi recunoscute ca fapte bune. Chiar și credincioșii nu le pot recunoaște, dacă nu se folosesc de acești ochi noi.

Ungerea Domnului prin Maria (Matei 26.6-13) este un exemplu pentru faptul că un credincios are acest fel de ochi noi și face „o faptă bună”. „Dar ucenicii s-au indignat când au văzut lucrul acesta și au zis: ‚Ce rost are risipa aceasta? Parfumul acesta s-ar fi putut vinde foarte scump și banii să se dea săracilor.’ Dar Isus, cunoscând aceasta, le-a zis: ‚De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut o *faptă bună* față de Mine. Pentru că pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.’” (Matei 26.8-11).

Chiar și în **epistola către Romani**, unde noi nu citim nimic despre o creație nouă, se vorbește totuși cel puțin în context cu împăcarea despre puterea învierii vieții noi (Romani 5.10).

În **a doua epistolă către Corinteni** se vorbește în același capitol atât despre împăcare cât și despre noua creație (2 Corinteni 5). Aici nu găsim așa de mult relatat despre ce am fost noi eliberați prin împăcare – și anume de *vrăjmășie și înstrăinare* -, ci aici este accentuat mai mult rezultatul împăcării: noua creație. De aceea citim nemijlocit în legătură cu împăcarea: „Căci dacă este cineva în Hristos este o *creație nouă*; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut *noi*.” (2 Corinteni 5.17). De fapt textual nu se spune: „Dacă este cineva în Hristos, *acela este o creație nouă*”, ci: „Întrucât este o creație nouă ... *noul s-a făcut*”. Încă *nu este totul* nou. Noi am primit într-adevăr viață nouă, veșnică, avem o natură nouă, o minte nouă (= gând; compară cu 1 Corinteni 2.16; Romani 12.2), însă trupul nostru nu este încă nou. Și cu toate acestea se spune, că Dumnezeu deja astăzi „*a împăcat* cu Sine Însuși” pe credincios (2 Corinteni 5.18). Deci trupul nou nu este o necesitate pentru a poseda pe deplin împăcarea. Deoarece noi suntem în Hristos și am primit o natură nouă și o viață nouă, este suficient pentru a fi împăcat cu Dumnezeu.

„Creația nouă” se referă nu numai la natura noastră nouă, adică la viața nouă, pe care am primit-o, ci și la relațiile noi în cadrul trupului lui Hristos, în care am fost puși: „De aceea, de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni după starea firească” (2 Corinteni 5.16). Să cunoști pe cineva „după starea firească (= carne)” face parte din ceea ce este vechi. Relațiile noi nu sunt determinate nici prin diferențele sau contrastele sociale, culturale și intelectuale, și nici prin simpatii și antipatii. Deoarece noi suntem o „creație nouă” și Dumnezeu a sădit în noi o natură nouă, relațiile noastre nu se mai formează după aceste lucruri de odinioară. Astfel probabil cineva are cu frații și surorile lui după duh relații mult mai strânse decât el a avut vreodată mai înainte cu rudele lui necredincioase. Cine a posedat odinioară o poziție înaltă în societate, nu se mai simte bine „în cercurile lui” și are mult mai multă părtașie cu aceia care au fost salvați și mântuiți din legăturile lor rele.

Împăcarea

Deci creația nouă stă în legătură cu

- interese cu totul noi (epistola către Coloseni)
- câmpuri de activitate cu totul noi (epistola către Efeseni) și
- relații cu totul noi (epistola 2 Corinteni).

Cuvântul împăcării

2 Corinteni 5.19-21: ... și punând în noi *cuvântul* acestei *împăcări*. Noi deci suntem trimiși împluterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.

În cadrul „cuvântului împăcării” este vorba de ceva care merge mult mai departe decât ispășirea și iertarea păcatelor. Noi avem voie acum să mărturisim, că Dumnezeu prin moartea Fiului Său a primit o bază nouă pentru împăcare. Dacă Dumnezeu în moartea lui Hristos nu ar fi înlăturat și starea noastră veche, rea, vrăjmășia și înstrăinarea noastră, și nu ar fi rezolvat problema faptelor noastre rele, atunci nepunerea la socoteală a păcatelor noastre ne-ar fi făcut numai să ne rușinăm și să strigăm ca Petru: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un păcătos!” (Luca 5.8).

Acum însă Dumnezeu nu numai a întâmpinat în Omul al doilea, în Hristos, pe om cu favoare, har și dragoste, ci acum prin moartea lui Hristos primul om a fost înlăturat judiciar, și o creație nouă a devenit posibilă pentru om. Dumnezeu trebuie și poate acum în mod drept să nu mai pună în socoteală credincioșilor păcatele lor, căci El le-a pus pe toate pe Hristos.

În „cuvântul împăcării” Dumnezeu face acum oferta fiecărui om: Eu doresc să nu te mai văd în starea ta păcătoasă, dușmănoasă, nu vreau să-ți mai pun la socoteală păcatele tale. Pentru Mine este acum un Om nou, Hristos, pe care Îl am înaintea ochilor Mei. Dacă te pocăiești, vei trăi ce înseamnă să fi în Hristos. Când apoi privesc la tine, Eu Îl văd pe El, și am plăcere de El. Și pentru că tu ești în El, am plăcere și de tine.

Ce aspect, care merge la inimă, conține cuvântul împăcării! Într-adevăr Pavel nu spune categoric, că *Dumnezeu* roagă pe oameni să vină la El și să se lase împăcați cu El, dar în cuvintele „ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi” și „vă rugăm fierbinte, pentru Hristos” se exprimă cât de aproape de om a venit Dumnezeu. Să ne imaginăm următoarele: Dumnezeul atotputernic, care este din veșnicie și căruia toate Îi stau la dispoziție, Se coboară așa de mult, că El – avem voie să spunem cu reverență așa? – ca să zicem așa, „imploră” pe om să vină la El și să se lase împăcat cu El. Am fi putut înțelege, dacă *oamenii* L-ar fi implorat pe Dumnezeu, ca El să-i primească. Însă că nu omul, ci Dumnezeu este cel care imploră, aceasta este de fapt de neimaginat! Și Dumnezeu nici măcar nu cere ceva; nu, El dorește să facă un cadou mare, și pentru aceasta El a jertfit chiar pe Fiul Său.

Împăcarea

„Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat” – aceasta este mai mult decât „Cel care *n-a făcut* păcat”, căci și credincioșilor le este posibil să nu păcătuiască.³ „Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat” – aceasta este de asemenea mai mult decât „în care nu *era* păcat”. Credinciosul nu poate spune despre sine că în el nu este păcat (1 Ioan 1.8), dar cu privire la Domnul nostru Isus aceasta este valabil. El nici măcar nu a *cunoscut* păcatul, și aceasta este mai mult decât că în El *nu era* nici un păcat. Probabil cineva va gândi: într-adevăr în Domnul Isus Însuși nu era nici un păcat, dar prin nașterea Lui dintr-o femeie păcătoasă nu putea El să fi venit în legătură cu păcatul? Nu, căci deoarece Domnul este Omul al doilea, Omul din cer, El nu stă în legătură cu primul om, care era căzut în păcat, și prin aceasta nu are nici o legătură cu păcatul. De aceea citim în evanghelia după Matei 1.20: „Căci ce s-a conceput în ea este de la Duhul Sfânt”.

„Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat” – cu aceste cuvinte Domnul Isus este descris așa de îndepărtat de păcat, cum mai mult nu poate fi. Însă după aceea El este adus așa de aproape în legătură cu păcatul, cum mai aproape nici nu poate fi: „făcut păcat”. Nu numai o jertfă pentru *păcate*, nu numai o jertfă pentru *păcat*, nu numai purtătorul păcatelor noastre – ci „făcut păcat”!

De aceea credincioșii au devenit în Hristos „dreptatea lui Dumnezeu” (2 Corinteni 5.21). Aceasta este o expresie a împăcării, căci ființa lui Dumnezeu este caracterizată prin dreptate. În Hristos noi am fost făcuți dreptatea lui Dumnezeu. Nu mai există nici o nedreptate care să poată împiedica buna plăcere a lui Dumnezeu față de noi. Aceasta merge chiar atât de departe, că noi putem spune, că noi întruchipăm *dreptatea* care Îl caracterizează pe El Însuși. Și aceasta este reversul a ceea ce ne-a caracterizat înainte: păcatul. Hristos a fost făcut păcat pentru noi! Ce întorsătură!

„Ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu” – aceasta merge mult mai departe decât ce noi găsim în epistola către Romani. Acolo citim că dreptatea lui Dumnezeu vine „peste toți cei care cred” (Romani 3.22). În epistola a doua către Corinteni noi înșine suntem numiți „dreptatea lui Dumnezeu”. Deci primul om, care prin căderea în păcat a căzut în nedreptate, a fost înlăturat dinaintea lui Dumnezeu, ca să zicem așa, el nu mai există; de aceea noi devenim „în Hristos” Însuși „dreptatea lui Dumnezeu”. Și pentru că noi acum suntem „dreptatea lui Dumnezeu”, Dumnezeu poate privi la noi cu plăcere în veșnicie. Însă înainte ca credinciosul să poată deveni în chip desăvârșit „dreptatea lui Dumnezeu”, Hristos a trebuit la cruce să fie făcut în chip desăvârșit „păcat” pentru noi.

„În Hristos” noi suntem „dreptatea lui Dumnezeu” – în Preaiubitul; în Cel care a înviat dintre morți, în Cel care a biruit pe satan, păcatul și moartea; în Cel care S-a înălțat la cer și S-a așezat la dreapta Maiestății în locurile cerești. Am putea noi să ajungem mai sus? Am putea noi să devenim mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu? Noi am fost făcuți „plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6).

³ Cum poate un credincios să nu păcătuiască? Prin aceea că el ține carnea în moarte, aceasta înseamnă, că el nu reacționează la provocările cărnii. Tot ce vine de acolo, credinciosul trebuie imediat să condamne. Păcatul nu are nici o șansă, dacă credinciosul umblă în Duhul, ia seama la îndemnurile Duhului și nu Îl întristează (Romani 8.13).